ממ:

מ) ת"כ אחרי פ"ב ה"ם,
 ט מהרות פ"ח מ"ח, ג) ב"ק כה.
 ב"צ קיא, ד) [חולין כו:],
 ט ע" חולין קב., ו) ע" לעיל
 סב. וש"ג, ו) ת"כ שם ה"ח,

ירוש׳ נזיר פ״ו ה״א, מ) חולין

ירושי גדיר פ"י ה"א, א) חומן עד. פה: קמה: תיה שמיני פ"י ה"א, ע) חומין ק: [נדה מב: ע"ש], ו) [ע"ש דלה קחשיב ע"ש], ו) [ע"ש דלה קחשיב אלה משעה והאב ממישה והאם ארבעה וע' מו' ב"ב קיה. ד"ה

ק"ו], ל) [עמ"ש תו' ב"ב בשם ר' ביים

ובמשת שחיטתה מטהרת טריפתה

מטומחתה. כדילפינן בגמרא מוכי

ימות מן הבהמה: עוף שחינו מטמח

במגע ובמשת. אלא באכילה ובבית

הבליעה כדכתיב (ויקרא כב) לא יאכל

לטמאה בה אין לך אלא האמור בה:

אינו דין כו'. וכיון דקיי"ל בשחיטה

מק"ו ילפינן מליקה דקדשים מינה

בבנין אב מה מלינו בשחיטה בחולין

שמכשרתה באכילה כשאינה טריפה

ומטהרת טריפתה מטומאתה ב: אף

מליקה. בקדשים המכשרתה באכילה כשאינה טריפה תטהר: דיה כנבלת

בהמה. דהואיל ולא יליף עוף אלא

מבהמה לטהר טריפה מטומחתה דיו

לבא מן הדין להיות כנדון: גבו' מדין ק"ו כילד. מנין שהתורה ניתנה לידרש

ק"ו: הלה תכלם. לשון תימה הוא

ולשון ק"ו: אלא דיו לכא מן הדין

להיום כנדון. הכתוב לימדך שחינך

רשאי להטיל על הבא מן הדין יותר

מן הנדון דכתיב תסגר שבעת ימים:

עוף הינו מטמה במגע ובמשה.

דכתיב לא יאכל לטמאה בה אין לך

אלא האמור בה: בהמה אינה מטמאה

בבית הבליעה. אם תחב לו חבירו

כזית בשר נבלה דתניא במסכת נדה

(דף מב:) יכול יהא נבלת בהמה

(טמאה) מטמאה בבית הבליעה

תלמוד לומר לא יאכל לטמאה בה מי

שאין לה טומאה אלא אכילתו יצתה

זו שיש לה טומאה קודם שיאכלנו:

דבר שמכשיר. ואפילו מליקת

קדשים דאי לשחיטה בק"ו אתיא לן:

ללמדנו בא שמשעת טריפה חלה

עליה טומאה אם אכל ממנה מיד או

ששחטה ואכל ממנה דאי בטריפה

שמתה לאחר שנטרפה קאמר למה

נאמרה: אם טריפה חיה. פלוגתא היא

באלו טריפות (חולין דף מב.) איכא

למ"ד טריפה חיה וחיכא למ"ד חינה

חיה. אם טריפה חיה ועד שמתה

סיתה בחוקת חיה: הרי נכילה

אמורה. בפסוק כיון יא שמתה

מתנבלת במיתתה ואם טרפה אינה

חשובה חיה הרי היא משעה שנטרפה

בכלל נבילה: אלא להביא טריפה

ששחטה. לחשמעינן טריפה (חינו) יבו

חיה ואינו בכלל נבילה ולפיכך הולרך

לומר שטריפתה מביא עליה טומאה

זו יו מיד אם תלש ואכל ממנה בשר

אפי׳ אינו אבר יה של בשר גידין ועלמות

וכיון דשם טריפה מביא לה טומאה מחיים אין שחיטה מועלת בה שאין שחיטה מתרת משום טריפה אלא משום נבילה: חלב נבילה

וחלב טריפה יעשה לכל מלחכה. בא הכתוב להשמיענו על חלב נבילה

שאינה מטמאה והכי אמרינן בפסחים פ' כל שעה (דף כג.): טריפה למה נאמרה. אם בטריפה שמתה מדבר אם טריפה חשובה חיה

הרי נבילה אמורה וזו במיתתה נתנבלה ואם טריפה אינה חיה הרי

היא בכלל נבילה מטורפת שו אלא להביא טריפה ששחטה שחלבה

טהור אבל הבשר טמא בתמיה: אלא האי טריפה כו'. מסקנא דקושיא

היא כלומר אלא ע"כ האי טריפה לא חדרשיה להכי דמיבעי ליה

למעוטי טמאה דאין חלבה טהור וה"נ טריפה דכתיב גבי טומאת

בית הבליעה למעוטי עוף טמא דריש ליה ולא ייו טריפה ששחטה:

טריפה למה נאמרה. אלא

מסורת הש"ם מ"כ אחרי פי"ב ה"ט.

בד א מייי פיזו מסלי פססימ רבי יהודה אומר מממא בבית הבליעה. תימה אפילו נגילה רכי יהודה אומר מטמא. דלא מהניא מליקה לטריפה וה"ה נמי דבשחיטת חולין טריפה פליג ר' יהודה וכן שנינו במסכת טהרות גמורה יו לא תטמא לרבי יהודה דלא חייל אאיסור קדשים בפ׳ י״ג דברים לרבי יהודה אחת מלוקות ואחת שחוטות ולר״מ שתיהן כדדריש רבי יהודה בגמרא דנבלת עוף טמא אינה מטמאה בגדים מטהרות ולרבי יוסי שחיטה מטהרת טריפה אבל לא מליקה: ומה אבית הבליעה משום דכתיב נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה מי בהמה בנבלחה הו מעמאה במגע

רבי יהודה אומר ״מטמא או מא"ר מאיר ק"ו אם

נבלת בהמה שמטמאה במגע ובמשא

שחימתה ממהרת מריפתה ממומאתה ינבלת

העוף שאינו מממא במגע ובמשא אינו דין

שתהא שחימתו ממהרת מריפתו ממומאתו

מה מצינו בשחימתו שהיא מכשרתה

לאכילה ומטהרת טריפתו מטומאתו אף

מליקתו שהיא מכשרתו באכילה תמהר

מריפתו מידי מומאתו רבי יוםי אומר דיה

כנבלת בהמה שחימתה ממהרתה ולא מליקתה: גמ" ור"מ לא דריש דיו והא דיו

דאורייתא הוא ידתניא מדין קל וחומר כיצד

וגו' משה אל משה ואביה ירק ירק בפניה בו וגו'

ק"ו לשכינה ארבעה עשר יום אלא דיו לבא

מן הדין להיות כנדון א"ר יוסי ברבי אבין ר"מ

קרא אשכח וקדרש יזאת תורת הבהמה

והעוף יוכי באיזו תורה שוותה בהמה לעוף

ועוף לבהמה בהמה מממאה במגע ובמשא

עוף אינו משמא במגע ובמשא עוף משמא

בגדים אבית הבליעה בהמה אינה מממאה

בגדים אבית הבליעה אלא לומר לך מה

בהמה דבר שמכשירה לאכילה ממהר

מריפתה ממומאתה אף עוף יידבר שמכשיר

באכילה ממהר מריפתו ממומאתו ור' יהודה

מ"ם מ"קרא אשכח וקדרש נבלה מריפה "אמר רבי יהודה מריפה למה נאמרה אם מריפה

חיה הרי נבילה אמורה אם מריפה אינה חיה

הרי היא בכלל נבילה אלא להביא מריפה

ששחמה שמממאה אמר ליה רב שיזבים אלא

מעתה דכתיב יוחלב נבלה וחלב מרפה התם

נמי נימא הו אם מריפה חיה הרי נבילה אמורה

אם מריפה אינה חיה הרי היא בכלל נבילה

אלא חלברא מריפה ששחמה שחלבה מהור

מכלל דהיא מטמאה יוהאמר רב יהודה אמר

רב ואמרי לה במתניתא תנא זוכי ימות מן

הבהמה מקצת בהמה משמאה מקצת בהמה

אינה מממאה ואיזו זו יזו מריפה ששחמה אלאיז

מריפה מיבעי ליה למעומי ממאה מי שיש

במינה מריפה יצתה זו שאין במינה מריפה

הכא נמי למעומי עוף ממא שאין במינו

מריפה עוף ממא לר' יהורה מנבילה נפקא ליה

דתניא שרבי יהודה אומר יכול תהא נבלת עוף

ממא מטמאה בגדים אבית הבליעה ית"ל

ינבלה ומרפה לא יאכל מי שאיסורו משום בל תאכל נבילה יצא זה שאין איסורו משום

בל תאכל נבילה אלא משום בל תאכל ממא

שאיסורו משום בל תאכל נבילה יצא זה שאין איסורו משום בל תאכל נבילה אלא משום בל תאכל טמא ובפ' גיד הנשה (חולין דף ק:) דייקינן מינה לר' יהודה דאין איסור חל על טריפה כי היכי דדרשינן גבי טמאה מי שאיסורו משום בל מאכל

קל וחומר לשכינה ארבעה עשר יום. אומר ר״ת דנקט ארבעה עשר יום משום דאמרינן בפ׳ המפלת (נדה דף לא.) דשלשה שותפין באדם שהקב"ה נותן בו " עשרה דברים כנגד אביו ואמו והשתא אמרי׳ דיו כאביו דמיניה ילפינן וה״ר לי חיים מפרש דמן הדין הוה ליה למימר ק"ו לשכינה לעולם דחמורה כל כך אלא נקט י"ד כנגד שתי הסגרות דלא מלינו יותר משני הסגרות וכלשון הזה איתא בפרקי דר' אליעזר ק"ו לשכינה שתי הסגרות וקשה דבי"ג יום סגי דיום שביעי עולה לו לכאן ולכאן כדתנן במסכת נגעים (פ"ג מ"ה) אין בשתי הסגרות פחות מי"ג יום וי"ל דלישנא דקרא נקט ארבעה עשר משום דכתיב שבעת ימים בכל הסגר:

ובי באיזו תורה שוותה בהמה לעוף ועוף לבהמה. וא״ת והא דבסוף פ"ק דחולין (ד' כ:) אמר זעירי

איסור גבי רבי יהודה אומר אף בטמאה וי"ל דדוקא עוף טמא שאין במינו משום בל תחכל נבלה קממעט יח וכן לריך לפרש בגמרא גבי חלב נבלה דלא אילטריך טריפה יש לאשמועינן דחלב טריפה טהור ולא דרשינן מי שאיסורו משום בל תאכל נבילה יצא

נשברה מפרקת ורוב בשר עמה נבלה אבל בלא בשר ביו לא אע"ג דמלק סימן אחד ומפרקת כדמשמע התם דפריך וכי ביו מעתה עומד ומבדיל ור"מ נמי אשכחן פרק אלו טריפות (חולין דף מ:) דאמר טריפה אינה חיה דקאמר סימן לטריפה שלשים יום וקאמר לעיל דמליקתה מטהרת טריפתה מטומאתה ואי טמאה מחיים משעת טריפות היאך תלך הטומאה ממנה ע"י המליקה והרב רבי חיים מפרש דה"ק אי טריפה אינה חיה ומיירי בתלש ממנה בשר חי ואכלו הרי היא בכלל נבילה מי דבשר הפורש ממנה כפורש מן המתה ומטמא אע"ג שהבהמה עלמה אינה מטמאה לפי שהיא בחייה עתה ויש בהו לפרש אי טריפה חיה כלומר דמיירי בטריפה שעדיין חיה וחלש ממנה כזית בשר ביו ואכלו הרי נבילה דוקא אמורה ולא איירי כלל בפלוגתא דטריפה חיה ואי טריפה אינה חיה כלומר דמיירי בטריפה שאינה חיה שמתה שנתנבלה הרי היא בכלל נבילה ובח״כ 🗈 גרס אי טריפה אינה מתה כיו והלשון מגומגם קלת כיוז דהוה ליה למימר אי בטריפה חיה בב׳ וטוד הוה ביו למימר הרי היא ובילה:

יטכני ג. מיי' פ"ב מהל' אבות הטומאה הלכה ו: הטומסה הנכה ו. בו ג מיי פ"ג שם הלכה יד:

הלכה ג:° בה ב מיי' פ"ב מ

תורה אור השלם

 וּיאמֶר יְהֹוָה אֶל משֶׁה
 וְאָבִיהְ יָרֹק יָרַק בְּפְנֶיהְ הַלֹא שבעת ימים תסגר תכלם וְנְּבֶּלֵם שְׁרְצֵּעוֹ יְבֶים וּנְּבְּּצֵּעוֹ שְׁבָעַת יָמִים מְחוּץ לְמָּחְנֶה 1. זאת תורת הַבְּהַמָּה וְהָעוֹף 2. זאת תורת הַבְּהַמָּה וְהָעוֹף וכל נפש החיה הרמשת במים ולְכְל נָפֶשׁ חַוּמְיּהְוּ נְשְׁרִּ בְּּנְיִּנּ הַּאֶרֶץ: ווּלְבָּל נָפֶשׁ אֲשָׁר תֹאַכֹּל נְבָּלֶּה נִּבְּלְ נָפֶשׁ אֲשָׁר תֹאַכֵּל נְבָלֶּה וְיִנְרְפָּה בְּאַזְרְח וּבָּגַר וְבַבֶּּס וְיִנְרְפָּה בְּאַזְרְח וּבָּגר וְבַבֶּס בְּבָּרְיו וְרְחַץ בָּפִּיִים וְטְכָּא עַר בְּנְדִין וְרָחַלְ בְּמִים וְּטְמַה עַר הַעָּרֵב וְטְהַרָּב: ויקרא יו, טו 4. וְתַּלֶב וְבָלְה וְתַּלֶב טְרְפְּה יַעֲשׁה לְּכֵל מְלְאָבָה וְאֲבל לא תאבלָהוּ: ויקרא ז, כד וְבַלָה וְטְרַפְּה לא יאבל לְטְמָאָה בָּה אֲנִי יְתֹּרָה:

יקרא כב, ח ז. וְכִּי יְמוּת מִן תַּבְּהַמָּה אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לְאָבְלָה הַנֹּגַע בְּנָבְלָתָה יִטְמָא עַד הָעָרָב בְּנָבְלָתָה יִטְמָא עַד הָעָרָב

בּוּבְּלְוְחֵיז יִּטְבָּא עֵּוֹ וְיְשָׁנֶ בּ. ויקרא יא, לט 6. נְבֵלָה וּטְרַפָּה לֹא יֹאבַל 6. ייקרא ראי אבי. לְטָמְאָה בָהּ אֲנִי יְהֹוָה: ויקרא כב, ח

מוסף רש"י

שחיטתה מטהרת טריפתה מטומאתה. כדאמרי' בהעור והרוענ וכי ימות מן הבהמה וגו', מקלם בהמה מטמאה ומקלת בהמה אינה מטמאה, ואיזו זו טריפה ששחטה: נבלת העוף שאינו מטמא במנע ובמשא שאינו מטכזא במגע ובמשא. מבחוץ, דכחיב לטמאה בה, אין לך אלא האמור בה, אכילה ולא מגע ומשלו: אינו דין כרי. והשמלו לקים מונשלו: אינו דין כרי. והשמלו לקייל, שחיעה דמוילה מחלין מקיין, הדלל ומיגמלל למליקה לקדשים ככנין לב, מה מצינו בשחיטה שמכשרת. ללכול במולין לי (לעייב 1) דתניא. גני י"ג מלות כת"כ (ב"ק כה.) מדין ייג מדת במייכ (ב"ע בו), מדין ק"ר כיצד. באחם ענין אנו דוכשין דכר מדבר ע"י ק"ו: דיו לבא מן הדין בוי. כלומר לא להחמיר בחמור מבקל הואיל ובא ללמוד מן הקל, אלא דיו ללמד שיהא כמלמד, הקנ, מנת דיו לכתד שימה כתנתנד, כלומר דיו לבא מן הדין כיו, לפיכן מסגר שנטת ימיס כדי (רשב"ם ב"ב קיא.) זאת תורת הבהמה דהעוף. לעיל מיניה אייני בטומאת נכילות: עוף אינו מטמא במגע ובמשא. דכתינ למתחה בה אין לך אלא תה שאמור בה, לא יאכל למחלה בה אין לך אלא תה שאמור בה, לא יאכל למתאה בה (חודין בילה וחלב בבילה וחלב בילה לא אלא למחלה למכו תכלל טומאת הבשר ולומר שאין חלב בכלל נכילה וכו׳ (פסחים כב.): מקצת בהמה מטמאה. כגון אבר ממנה מדכתיב וכי ימות דמשמע כעין מיחה שאינה עושה דמשמע כעין מיחה שאינה עושה חליפין והיינו אבר. סיפיה דקרא הנוגע בנבלתה יטמא: מקצת בהמה אינה מטמאה ואנו״פ בהנהה אינה מטמאה. המשפ שהיל כמתה כגון טרפה ששחטה (שם קבה:): לא יאכל לטמאה בה. מפני שהיל מטמלה מלכילה זו, ובנבלת עוף מיתוקס בתו"כ ור, ובנכנו שף תינוקט בנו כ ובמסכם נדה, והכא ה״ק יכול אף נבלח עיף טמא במשמע, ח״ל נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה, מי שאיסורו משום בא מחלל נבלה אני אומר לך שמטמא בה, יצא זה שאינו אסור משום נבלה אלא משום עוף

נוםחאות רש"י כת"י

(שם ק:):

מלק ונמלאם טריפה. ר' יהודה אומר מטמא. בציח הבליעה דלא מהניא מליקה לטריפה וה"ה נמי לשחיטת עוף חולין טריפה פליג ר"י וכן מלאתי במס' טהרות בפרק "יד. דברים אחת מלקה יפתק ב דברים מחות מחיר כולן וחת שחוטה ולר' מחיר כולן טהורות ולר' יהודה כולן טמחות ולר' יוסי טריפה שחוטה טחורה מלוקה טריפה בקדשים טמאה: אינו דין שפהא שחיטתו כו'. וכיון

נבילה יצא בהמה טמאה:

איצטריך לכדדרשינן בחולין בריש פ"ב (דף מ:) מה בהמה בשחיטה אף עוף בשחיטה ור"א דריש מה ב בהמה מן הלואר אף עוף מן הלואר וי"ל כאו דכל מילי דרשינן דהיקשא הוא ואין סיקש למחלה 0: אי שריפה חיה. א"כ אינה מטמאה עד לאחר מיתה ואז היא בכלל נבילה ואי טריפה אינה חיה הרי היא בכלל נבילה לא מצינו לפרש לאחר מיתה דמשמע שבא לחדש טומאה טפי אם אינה חיה מאם חיה מדהדר ואמר (התם) ב ואם טריפה אינה חיה הרי היא בכלל נבילה לכך פי׳ בקונטרס משנטרפה ירדה לה טומאה ומהיכן תלך ממנה ותימה הוא לומר כן דלא מצינו בעלי חיים מטמאין ומילתא דפשיטא בכולי הש"ם דאין טריפה מטמאה מחיים

ק ון, כ) [עת עת כ ככם ר' חיים ולע"ק], () גדרים ז. כריתות כב:, מ) עי׳ חולין קכח:

גליון הש"ם עין משפט כד מיי' פ"ז מהל" פםה"מ ה"ג. נרשס בטעות דהרמב"ם פסה כר' יוסי כמבואר פ"ג מהל' אבות הטומאה וכמ"ם

שינויי נוסחאות אן מטמא בביח הבליטה כנ״ל

שבעת ימים. וכ"ג המפרש: ג] מ"ט אמר רבה ר' יהודה . זרא אשכח ודרש והנפש אשר קרא אשכח ודרש והנפש אשר תאכל נבילה וטריפה (*שמכ״י): ד] שיובי לרבה אלא (ש״מ). (״ל לרבא (כי״מ וצ׳): ה] נימא לרבים למה נאמרה אם טריפה טריפה למה נאמרה אם טריפה למ"ל הכי נמי למ"ל ("ש"מ): ו] נ"ל הכי נמי להביא (כייצ): ז] אלא האי טריפה למ"ל ("ש"מ). נ"ל אמר ליה ההוא טריפה (כי"צ): ח] ל"ל שנבלתה (ש"מ): ח] ם] מטומאתה אף כו' הד"ל (באה"מ): י] נ"ל אם לא ללמדנו שמכ"י, באה"מ): יאן 5"ל וכיון שמתה נתנבלה במיתתה (ש"מ): ב) המוקף הול מנה"ו שהומיף ים יאותף או מפיי החוס'. ועיי ליק ופ"ת ונטה"ק: יגן מינת זו מחקת (ש"ח): ידן אבר עם הגידין ועצמות כלי"ל (ציק ועש"ב): מון ליל משנטרפה והק"ד ומה"ד אלא להביא (ד"ו): מון ולא להביא טריפה (ל"ל (דברי נחמיה):
יו] גמורה של קדשים לא
ר"י גמורה של הדשים לא
נכומא לר"י דאיסור איסור
נכילה וטומאה דאיסור קדשים ל"ל (m"m): יח] קממעט וכל קדשים יש במינו משום כל קן שים יש בנוינו נושום בק תאכל גבילה וכן צריך כו׳ כנ״ל (ש״ח): יש] נדנ״ל אלא לאשמועינן (באה״ח): כ] מה עוף מן הצואר אף כהמה מן הצואר כל"ל (בה"ז. וכ"ה בחולין): כא] וי"ל דטומאה בתיכ בהאי קרא ולענין טומאה כתיב בהאי שוות. ועי"ל דכל מילי כו׳ כל"ל (ש"ח: כב] ל"ל סתם באה"מ): כגן ל"ל רוב בשר (באח מ). כגן לל דוב צשור (צ"ק): כד] וכי מתה עומד ומולק כל"ל (צ"ק): כה] ועוד יש לפרש כל"ל (ש"מ): כו] נא"מ גריס חלב. ול"ב: כו] ע" יפה גריס חלב. ול"ב: כו] ע" עיניים בגיר' הת"כ: כח] קאי איש לפרש דלעיל (באה"מ): במן ל"ל הר"ל למימר מ"ח": בשן ל"ל הו"ל למימר (ש"נ). ל] נ"ל הבליעה וכשהמיתה קא משתעי למה נאמר הס"ל (כ"פ): לא] תיכות חשובה בחיה בכת"י נוספו בין השיטין: לבן נ"ל אם טריפה ראויה לבן ניתו אם טריפה ראויה לחיות וזו הומתה (כי־פ): לגן נ"ל היא שהומתה (כי־פ): לדן נ"ל מסקנא דקושיא היא כלומר אלא על כרחך האי כר"פ): לה] בחולין מ ע"ב הוא

שימה מקובצת

פלונחה דחנהי:

רבי יוםי אומר כו'. והשתח חיכה ב'ים מחלוקות בדבר דלר"ת בין ג' מחלוקות בדבר דלר"ת בין מחיטה בין מליקה מטהרת, ולר' הודה בין שחיטה בין מליקה אינה מטהרת דכי היכי דלא מהניא מליקה לטריפה ה"ג לשחיטת עוף חוליו טריפה נמי פליג ר' יהודה ז היינו ר' יוסי ולר' יוסי ב מטהרת ולא מליקה: אם ב זיה בו'. פ"ה דחוק מאד שהר מחיים לא מלינו שירד לה טומאת

האי

מותים כם מותם אינו בין שפהם שמיטון כו". וכיון
במיטה בחולין ומליקה בקדשים: ה"ג נפין מניקה בתיים מותה בכיון במיטה מותה בכיון ולפילה מותה בכיון ומליקה בקדשים: ה"ג נפין מניקה בתיים מותה מותים במיטה בתיים מותה בין ומליקה בקדשים: ה"ג נפין מותח בין בין מותח ב